

[Petra Petersen.]

kommunens side havde man aldrig grebet ind overfor manden på trods af, at han i høj grad tilhørte det, der kaldes forsømmelige familieforsørgere. Da han forlod hjemmet, solgte han de fattige ejendele, familien havde, også børnenes tøj. Nu skulle man jo tro, at børneværnet og det sociale udvalg i kommunen var interesseret i at hjælpe denne unge moder til at klare sig selv og børnene. Det var man tilsyneladende også, for man tilbød hende at fjerne børnene, hvorefter hun kunne rejse til en by og se at få sig noget arbejde. Og børnene blev fjernet. Begrundelsen var, at lejligheden ikke var forsvarlig til så stor en familie. Det var den heller ikke, men familien havde dog boet der, medens også manden var hjemme. Dernæst blev det sagt, at børnene ikke blev tilstrækkelig passet med renlighed, samt at nogle af børnene ikke var mødt i skolen. I børneværnsrådet, som jeg overværede, benægtede den unge moder ikke disse anklager, men hun rejste en anklage imod børneværnet og socialudvalget, der var meget stærkere end de anklager, der blev rejst mod hende. Den hjælp, hun havde fået, lå langt under, hvad lov og ret sikrede hende. Hun fik aldrig rede penge; hos slagteren måtte hun købe for 15 kr. om ugen og for et lignende beløb hos købmanden og så fremdeles, ialt 40 kr. pr. uge til sig selv og 6 børn. De 15 kr., hun fik til købmandsregningen, skulle dække vaskemidler, men jeg undrede mig ikke over, at der ikke blev penge til sæbe. Ej heller, at hun erklærede, at såvel hun som børnene måtte gå sultne i seng og hun mange gange ikke kunne sende børnene i skole, fordi de ikke fik mad. Jeg har set mange fattige hjem i min tid, men jeg har aldrig set noget så fattigt og så trist som dette hjem og denne lejlighed. Da jeg besøgte den unge moder, var hun fornylig kommet fra et fødehjem, hvor hun havde født sit syvende barn. Der var ingen varme, og hun havde ingen brændsel, så hun kunne koge mad til barnet; hun havde heller ikke varmt vand, så hun kunne få barnet vasket og tøjet gjort rent, men måtte gå ind til en hjælpsom og lige så fattig nabokone og få klaret barnet. Det lykkedes for denne unge kone, der i sit forholdsvis korte liv har mødt så megen modgang, at få de to mindste børn tilbage, men så gav hun op for overmagten, og de 4 største børn blev frivilligt fjernet.

Det er mit personlige indtryk af denne unge kone, at hvis man havde villet give hende den nødvendige hjælp, så hun kunne klare børnene, indtil de voksede til, var der ingen grund til at fjerne hendes børn. Men det er jo heller ikke altid, at de enlige mødre, som har arbejde, kan klare sig selv, og det skyldes, at det børnebidrag, som i den seneste tid ofte har været fremhævet her som hævet lidt og også pristalsreguleret, jo langt fra er tilstrækkeligt. Den fuldstændig urimelige indtægtsgrænse for forudbetaling af børnebidraget gør det endnu mere vanskeligt. Vi giver jo aldrig nogensinde sådan en moder lejlighed til at hæve sin økonomiske standard; hun skal altid leve på sultegrænsen.

Kort før jul fandt jeg i et dagblad følgende lille historie, som ved denne lejlighed er ret interessant, og som i få linier belyser tragedien den enlige moder. Med formandens tilladelse vil jeg gerne citere:

„En menneskelig tragedie blev lørdag mildnet ved nogle politibetjentes offervillighed. En enlig mor var indbragt til Svendsgades station i København, fordi hun skyldte magistraten 124 kr. Efter at hendes to drenge havde været anbragt i pleje under moderens hospitalsophold, kunne hun af sin ugeløn på 100 kr. ikke betale pengene tilbage, hvorfor socialkontoret havde foranlediget hende afhentet. På politistationen brød den ulykkelige kvinde sammen og afleverede sin ugeløn på 100 kr. Det gjorde et så dybt indtryk på politimændene, at de straks indsamlede 80 kr. på stationen, så moderen kunne beholde sine penge.“

Mon det ikke netop er forhold som disse, der skyldes, at vi her i Danmark i dag indtager plads nr. 4 for selvmord i Vesteuropa? En læge skrev fornylig en aften til et socialudvalg i den by, hvor han virkede; i sit brev gjorde han socialudvalget opmærksom på, at en af hans patienter, en enlig moder med 3 børn, måtte have nogen hjælp. Af en eller anden grund fik lægen ikke brevet sendt afsted, og da han næste morgen afsendte det til socialkontoret, havde han en efterskrift. Der stod: „Problemet er løst. Kriminalpolitiet har til morgen underrettet mig om, at moderen i nat har taget livet af sig og sine børn ved hjælp af gas“. Det er jo den tragedie for den enlige moder, vi kender altfor godt, og jeg tror, at den fjerdeplads, som Danmark indtager, ikke er nogen